

κράζει πρὸς τὸν φεύγοντα καὶ ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ θυσία ἐγένετο· ἡ κατάρρα ἐλύθη! Πέραν ἐκεῖ μέσῳ τοῦ ἡμιχλωδούς πόντου φαίνεται τὸ *Στοιχειωμένο Καράβι* βυθιζόμενον. Οἱ ναῦται τέλος εὐρίσκουσι τὴν γαλήνην τοῦ τάφου, ἣν τσακίς μάτην ἐπέζητησαν!... Τὰ νέφη φωτίζονται ὑπὸ φαντασιώδους αἴγλης καὶ ἐν μετεώρῳ αἰσχίαι τοῦ λυτρωθέντος Ὀλλανδοῦ καὶ τῆς πιστῆς Νορβηγίδος ἀνέρχονται πρὸς τὸν οὐρανόν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ἀναμνήσεις

τῶν ἑορτῶν τῆς πεντακοσιετηρίδος

ΤΟΥ ΕΝ ΕΙΔΕΛΒΕΡΓΗΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἀναγορεύσεις ἐπιτίμων διδασκῶρων — Ὑποδοχὴ ἐν Καρλσρούῃ.

Ἡ τελευταία πρωϊνὴ τελετὴ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἦν ἡ τῆς 5 Αὐγούστου, ὁρισθεῖσα διὰ τὴν ἀναγορεύσιν τῶν ἐπιτίμων διδασκῶρων.

Τῇ 9 π. μ. συνῆλθον οἱ κεκλημένοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὡς καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας ἡμέρας, μετὰ τὴν ἔλευσιν δὲ τοῦ ἡγεμόνος, ἀφοῦ ἐψάλλη ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἄσμα θρησκευτικόν, ὁ ἀντιπρύτανης ἐποίησατο σύντομον προσλαλιᾶν εἰσηγητικὴν τοῦ σκοποῦ τῆς τελετῆς. Μεθ' ὃ ἐδόθη ἀλληλοδιαδόχως ὁ λόγος εἰς τοὺς τέσσαρας κομητόρας τῶν σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὧν ἕκαστος ἀνέρχόμενος εἰς τὸ βῆμα ἀπήγγειλεν οὐ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιτίμων διδασκῶρων, ἀλλὰ συγχρόνως ἐξέθηκε καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς ἡ οἰκεία σχολὴ ἀπεφάσισε ν' ἀπονεύμῃ τὸν τοῦ ἐπιτίμου διδάκτορος τίτλον. Ἐκ τῆς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας ὁ μὲν Μέγας Δουξ ἀνηγορεύθη ἐπίτιμος Διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διὰ τὴν δεξιότητα ἣν ἐπεδειξάτο ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ κράτους ὑποθέσεων, καὶ τὴν ἐπιτυχῆ ἐξομάλυνσιν τῶν διαφορῶν αἰτινες ὕφισταντο μετὰ τῶν διαιρούντων τὴν χώραν θρησκευμάτων τῶν καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων. Ὁ διάδοχος τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου ἀνηγορεύθη ἐπίτιμος διδάκτωρ τῆς νομικῆς σχολῆς. Ἐν γένει δὲ παρατηρητέον ὅτι μετὰ πολλῆς φειδοῦς ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τοῦ ἐπιτίμου τούτου τίτλου εἰς πρόσωπα, ἣ διὰ τῶν ἀνακαλύψεων αὐτῶν προκχάγοντα τὴν ἐπιστήμην, ἢ ἐξοχον καὶ διαπρεπῆ κατέχοντα ἐν αὐτῇ θέσιν.

Ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς διενεμήθησαν προσκλητήρια εἰς τοὺς φιλοξενουμένους, δι' ὧν ἐκαλοῦντο εἰς ἐσπερινὴν συναναστροφὴν παρὰ τῷ ἡγεμόνι ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Καρλσρούης. Ἡ συνέντευξις αὕτη δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ προγράμματι τῶν ἑορτῶν ἀναγεγραμμένη, παρενετέθη δὲ μετὰ αὐτῶν εἰς ἐνδειξιν ἰδιαίτερας φιλοφροσύνης τοῦ ἡγεμόνος πρὸς τοὺς ἀπανταχόθεν προθύμως συρρεῦσαντας ξένους ὅπως μετὰσχῶσιν ἐθνικῆς ἑορτῆς. Ἐκτακτος εἰδικὴ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρήσασα ἐξ Ἐιδελβέργης παρέλαβε τοὺς κεκλημένους καὶ μετὰ δίωρον πορείαν μετέφερεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Βαδικοῦ κράτους τὴν Καρλσρούην. Ἡ ὑποδοχὴ τῶν προσκεκλημένων ἐγένετο ἐν προσωπίᾳ αἰθούσῃ τῶν ἀνακτόρων ἀναπεταμένης ἐχούσῃ τὰς θύρας εἰς ὠραῖον κῆπον ἔνθα ἐπαίανιζεν ἡ μουσικὴ. Παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης ἰστάμενοι ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ ἡγεμονίς ἐδέχοντο εὐμενῶς τὰς προσρήτους τῶν προσερχομένων, καὶ μετὰ πολλῆς ἀφελείας καὶ ἄξιοπρεπείας συνάμα ἀπήθυσον πρὸς ἕκαστον τὸν λόγον. Μετὰ τὴν δεξιῶσιν ταύτην μετέθησαν πάντες εἰς τὰς ὑπερκείμενας αἰθούσας, ὅπου δεῖπνον ἐκλεκτὸν παρετέθη καὶ μετὰ τὸ πέρασ αὐτοῦ οἱ ξενιζόμενοι κατῆλθον εἰς τὸν κῆπον, ὅπως ἀκροασθῶσι τοῦ ὀδικοῦ θιάσου τῆς Καρλσρούης μέλψαντος διάφορα ἐκλεκτὰ ἄσματα. Κατὰ τὰ διαλείμματα αὐτῶν ἐφωτίζετο ὁ κῆπος καὶ οἱ πίδακες τῶν ὑδάτων διὰ πολυχρῶν βεγγαλικῶν ἢ ἄλλων πυροτεχνημάτων, τερπνὸν παρέχοντες πρὸς ὄψιν θέαμα. Οὕτω δὲ ἐν μέσῳ παντοίων ἀπολαύσεων ἔληξεν ἡ εὐχάριστος αὕτη ἐσπερινὴ συναναστροφή, καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς πάντες ἔσπευσαν ὅπως ἐπιβῶσι τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἣτις ἐπανάφερεν αὐτοὺς εἰς Ἐιδελβέργην.

Ἱστορικὴ πομπή.— Συμπόσιον ἐν τῇ στοᾷ.

Ἡ δημοτελεστέρα τῶν ἑορτῶν ἢ μάλλον προσελκύσασα τὴν περιέργειαν οὐ μόνον τῶν κατοίκων τῆς πόλεως τῆς Ἐιδελβέργης, ὡς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ παρεπιδηρούντων, ἀλλὰ καὶ τῶν περικύκλων πόλεων, ἦν ἡ παρέλασις τῆς ἱστορικῆς πομπῆς τῆς ἀπεικονίζουσῃς τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τῶν συνδεομένων μετὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τῆς πόλεως τῆς Ἐιδελβέργης κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν πέντε ἑκατονταετηρίδων. Ἡ ἀπεικόνισις αὕτη ἐγένετο διὰ προσώπων ὑποδυθέντων τὸν ἱματισμὸν ἢ τὴν στολὴν, καὶ τὸν ὄπλισμόν, ἐκάστης τῶν ἱστορικῶν ἐποχῶν, ἢ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων. Τὸ σχέδιον ἐν γένει τῆς πομπῆς ταύτης διέγραψεν ὁ ἐν τῇ σχολῇ τῶν τεχνῶν τῆς Καρλσρούης καθηγητῆς Κάρολος Hoff, εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν λεπτομερειῶν αὐτοῦ συμμετέσχον ὁ καθηγητῆς Schurth ὡς καὶ οἱ ζωγράφοι Kall-

morgen καὶ Borgmann ἐκ Καρλσρούης καὶ Γουλιέλμος Trübner ἐκ Μονάχου. Τῇ 6 Αὐγούστου λίαν ἐνωρίς ἐπλήσθησαν θεατῶν τὰ ἀνεγερθέντα καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς δι' ὧν ἔμελλε νὰ διέλθῃ ἡ πομπὴ ξύλινα θεωρεῖα, εὐθύς δὲ μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεγάλου Δουκὸς καὶ τῆς ἡγεμονίδος, δι' οὓς ἠγέρθη κομψὴ καὶ πολυτελῶς κεκοσμημένη σκιάς, ἤρξατο ἡ παρέλασις.

Ἡ πρώτη ὁμάς τῆς πομπῆς παρίστα τὴν Ἰδρυσιν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἐιδελβέργης ὑπὸ Ῥουπέρτου Α' (1386). Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς ἐβάδιζον ἔφιπποι κήρυκες καὶ σαλπικταί, ὧν εἶποντο ἀμέσως πολυάριθμοι ἱππῶται φέροντες τὴν πανοπλίαν αὐτῶν καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ Καρδινάλιος ἀντιπρόσωπος τοῦ Ποντίφικος τῆς Ῥώμης, οὗ προηγούντο καὶ εἶποντο μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ τοῦ τάγματος τῶν Καπουκίνων, τῶν Δομινικανῶν καὶ ἄλλων, ἡεϊκῶν τῆς Παναγίας, ἐπίσκοποι κτλ. μετ' αὐτοὺς ὁ Καγκελάριος καὶ οἱ σύμβουλοι τοῦ ἡγεμόνος, εἶτα δὲ ὑπὸ πολυτελεῖ κινήτην σκιάδα ὁ ἡγεμὼν Ρουπέρτος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ ἀκολουθούμενος ὑπὸ εὐγενῶν, ἱπποτῶν καὶ τῆς αὐλικῆς θεραπείας. Τὸν ἡγεμόνα ἠκολούθει ὄχημα φέρον γυναικῶν εὐειδῆ ἐπὶ ὑψηλοῦ καθημένῃν θρόνου καὶ εἰκονίζουσαν τὸ Πανεπιστήμιον. Παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου ἐκάθητο τέσσαρες ἄλλαι εἰκονίζουσαι τὴν εὐσέθειαν, τὴν δικαιοσύνην, τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν. Τοῦ ὀχήματος τοῦ Πανεπιστημίου προηγούντο φοιτηταὶ ὡς καὶ οἱ πρῶτοι καθηγηταί, εἶποντο δὲ αὐτοῦ ἄλλοι φοιτηταί.

Ἡ δευτέρα ὁμάς ἡ ἀμέσως ἐπομένη ἀπεικόνιζε τὴν θριαμβευτικὴν εἴσοδον Φρειδερίκου Α' τοῦ ἐπικληθέντος νικητοῦ μετὰ τὴν ἐν Seckenhein μάχην (1462). Ὁ Φρειδερίκος Α' δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Λουδοβίκου Γ' ἐκυβέρνησε τὸ Παλατινάτον κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς κηδεμῶν τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ Φιλίππου, ὃν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Λουδοβίκος Δ' ἀποβιώσας ἐν ἔτει 1449 ἐγκατέλειπεν ἐν ἡλικίᾳ δεκατριῶν μηνῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἔνεκα τοῦ ἀπράγμονος βίου, ὃν διῆγεν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Φρειδερίκος Γ' ἀλλεπάλληλοι ἐπιδρομαὶ καὶ δηλώσεις ἐγένοντο κατὰ τοῦ Παλατινάτου ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτοῦ Δουκῶν ὁ Φρειδερίκος Α' ἀπεφάσισε πρὸς ὀμαλοτέραν διοίκησιν τοῦ κράτους, καὶ ἔρρωμενεστέραν ἄμυναν κατὰ τῶν πολεμίων, ν' ἀνακηρυχθῇ ἐκλέκτωρ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ συνάψῃ γάμον μετὰ ἰσοτίμου συζύγου, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἡ ἡγεμονία νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Φιλίππον. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Φρειδερίκου, ἀπεκήρυξεν αὐτὸν καὶ στρατὸν ἐξέπεμψεν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐκλέκτορος τοῦ Βρανδεμβούργου Ἀλβέρτου Ἀχιλλέως μεθ' οὗ συνεμάχησαν οἱ δούκες Οὐλρίχος τῆς Βυρ-

τεμβέργης, Κάρολος τοῦ Βάδεν, καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Μαγουντίας. Ὁ Φρειδερίκος Α' ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν εἰσβαλόντων ἐχθρῶν ἤρατο νίκην ἐπιφανῆ ἐν Seckenhein αἰχμαλωτίσας τοὺς δούκας Οὐλρίχον, Κάρολον, καὶ τὸν ἐπίσκοπον Γεώργιον καὶ μόνον ἐπὶ πληρωμῇ ὑπερόγκων λύτρων ἀπελευθερώσας. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἀπήλλαξε τὸ Παλατινάτον τῶν ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν καὶ ἀποκατέστησε τὴν εἰρήνην.

Ἐν τῇ παρελάσει τῆς ἱστορικῆς πομπῆς προηγούντο ἔφιπποι οἱ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐπανακάμπτοντες ἱππῶται οὓς ἠκολούθουν οἱ ἄστοι τῆς πόλεως, μεθ' οὓς εἶπετο αὐτὸς ὁ Φρειδερίκος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Κλάρας Dettin, ἣτις συμφῶνως πρὸς τὴν ὑπόσχασιν ἣν ἔδωκεν ἦν ἐκ τῆς τάξεως τῶν πολιτῶν. Μετ' αὐτὴν δ' ἐβάδιζον οἱ μαθηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ τρίτη ὁμάς ἀπεικόνιζε τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐκλέκτορος Ὁθωνος Ἐρρίκου (1556-1559) καθ' ἣν ἤκμασαν τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι. Ἀμέσως μετὰ τοὺς κήρυκας, τοὺς σημαιοφόρους καὶ τοὺς σαλπικτάς, εἶπετο ἔφιππος ὁ ἡγεμὼν Ἐρρίκος—Ὁθων ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Σουσάνης ἐν πολυαριθμῶν συνοδείᾳ εὐγενῶν ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων οἰκῶν τοῦ Παλατινάτου μετὰ τῶν συζύγων αὐτῶν. Ὅπισθεν αὐτῶν ἐσύρετο ὑπὸ τεσσάρων ἱππων μέγα πολυτελεῖς ὄχημα παριστῶν τὸ Πανεπιστήμιον, τοῦ ὀχήματος προηγούντο βαδίζοντες ὁ Μελάγχθων καὶ ὁ καθηγητῆς Πέτρος Boquin, ἐπὶ τοῦ ὀχήματος ὑπῆρχεν ἔδρα ἐφ' ἧς ἐκάθητο διδάσκων ὁ καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Ἰάκωβος Μικύλλας, ἔναντι δὲ αὐτοῦ φοιτηταὶ ἀκροώμενοι, περίξ καὶ κατόπισθεν τοῦ ὀχήματος ἐβάδιζον ἄστοι τῆς πόλεως Ἐιδελβέργης φέροντες τὸν ἱματισμὸν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Μετὰ τὸ ὄχημα τοῦ Πανεπιστημίου ἐσύρετο ἕτερον ἀπεικονίζον τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ἐφ' οὗ ἔβλεπέ τις οἰκοδόμους, ξυλουργοὺς καὶ τεχνίτας.

Ἡ τετάρτη ὁμάς ἀπεικόνιζε συμβολικῶς τοὺς εὐδαίμονας χρόνους τοῦ Παλατινάτου περὶ τὰ τέλη τῆς 16 ἑκατονταετηρίδος. Τῆς πομπῆς προηγεῖτο θίασος μουσικῶν καὶ ἐφίππων σημαιοφόρων, ὧν εἶπετο σκιάς ἐξ ἀνθῶν ὑφ' ἣν ἐβάδιζον εὐγενεῖς κυρίαὶ καὶ κύριοι τῶν χρόνων ἐκείνων, μετ' αὐτοὺς ἐσύρετο ὄχημα πολυτελῶς διεσκευασμένον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο γυνὴ παριστῶσα τὴν Παλατιάν, μετ' αὐτὸ ἠκολούθει ἕτερα ἀνθοστόλιστος σκηνή, ὑφ' ἣν ἐβάδιζον κόραι καὶ ἔφηθοι ἄστῶν, εἶποντο δὲ ἕτερα ὄχηματα φέροντα τὸν Βάκχον καὶ τὴν Δήμητρα περιστοιχουμένους ὑπὸ πεζοπορούντων Σιληνῶν καὶ τῆς ἀκολουθίας αὐτῶν, τὸ ὄχημα τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τέλος ἄμαξα φέρουσα τὸ ὑπερμέγεθες τῆς Ἐιδελβέργης Οἰνοβαρέλιον.

Ἡ πέμπτη ὁμάς ἀπεικόνιζε τὴν εἴσοδον τοῦ

ἐκλέκτορος Φρειδερίκου Ε' μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἐλισάβετ ἐξ Ἀγγλίας (1613) περιστοιχουμένους ὑπὸ τῶν μεγιστάνων τοῦ κράτους, ἱπποτῶν, φοιτητῶν καὶ καθηγητῶν.

Ἡ ἕκτη ὁμάς ἀναπαρίστα τὴν ἐποχὴν τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου (1618—1648) ὡς καὶ τοῦ Αὐρηλιανοῦ (1688—1697) ἢ δὲ ἐβδόμη τοὺς χρόνους τῆς ἡγεμονίας τοῦ Καρόλου Φιλίππου (1719—1742) καὶ τοῦ Καρόλου Θεοδώρου (1742—1799). Μεθ' οὗς εἶπετο ἡ παράστασις τῆς νεωτέρας ἐποχῆς ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Φρειδερίκου Καρόλου (1803) τοῦ ἀναδιοργανώσαντος τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐν τῇ ἀποτελοῦσῃ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁμάδι ἀπεικονίζοντο οἱ φοιτηταὶ ἐν στολῇ στρατιώτου ἐθελοντοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν πολέμων τῆς Γερμανίας ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τῆς Ναπολεοντείου κατακτῆσεως. Μετ' αὐτοὺς δὲ ἐβάδιζον οἱ φοιτηταὶ τῶν νεωτέρων χρόνων φέροντες τὰς πολυχρούους ταινίας τὴν στολὴν καὶ τὰς σημαίας τῶν διαφόρων ἐν Ἐιδελβέργῃ σωματείων. Τέλος εἶποντο αἱ σημαίαι καὶ τὰ σύμβολα τῆς νέας Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Τὸ θέαμα τῆς ἱστορικῆς πομπῆς διεδέχθη τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὸ ὑπὸ τῶν φοιτητῶν διοργανωθὲν συμπόσιον (Festcommers) ἐν τῇ παρὰ τὸν Νέικαρ μεγάλη αἰθούσῃ. Τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν διοργάνωσιν τῆς ἑορτῆς ταύτης ἔσχον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐν Ἐιδελβέργῃ σωματείων, ἐνώσεων καὶ συλλόγων.

Ἐν τοῖς Γερμανικοῖς Πανεπιστημίοις καὶ ἰδίως τοῖς ἐν μικραῖς πόλεσιν εὐρισκομένοις ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμον τῆς κατατάξεως τῶν φοιτητῶν εἰς διάφορα σωματεῖα διακρινόμενα ἀπ' ἀλλήλων ἐκ τῆς προσωνυμίας αὐτῶν, ἐκ τῶν ἐμβλημάτων, ὡς καὶ ἐκ τῶν χρωμάτων τῶν ταινιῶν ἀσφέρουσιν τὰ μέλη.

Τὰ σωματεῖα ταῦτα παρήχθησαν ἐκ τῶν συλλόγων τῶν ἀποτελουμένων προγενεστέρως ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ σπουδάζόντων φοιτητῶν (Landsmannschaften). Ἐκ τῶν τοιούτων συλλόγων τῶν συμπατριωτῶν προϊόντος τοῦ χρόνου ἐσχηματίσθησαν οἱ μυστικοὶ σύνδεσμοι εἰς ἐπιδιώξιν διαφόρων σκοπῶν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Τοὺς συλλόγους τῶν συμπατριωτῶν καὶ τοὺς μυστικούς συνδέσμους ἀντικατέστησαν ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις τὰ σωματεῖα τῶν φοιτητῶν, ἅτινα ἐκ μὲν τῶν συλλόγων τῶν συμπατριωτῶν παρεδέχθησαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας καταγομένων, ἐκ δὲ τῶν μυστικῶν συλλόγων τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀλληλοβοηθείας μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ σωματείου. Ἡ ὀριστικὴ τινος κατάταξις μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ σωματείου γίνεται δι' ἐκλογῆς αὐ-

τοῦ ὑπὸ τῶν προὔπαρχόντων μελῶν καὶ ἀφοῦ ὁ προσερχόμενος ὑποστῆ τὴν νενομισμένην δοκιμασίαν. Οἱ ἐξ ἐπιπολαίας ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων σπεύδοντες εἰς κρίσεις δὲν δύνανται ἢ δυσμενῆ νὰ ἐκφέρωσι γνώμην κατὰ τοῦ βίου τῶν φοιτητῶν τῶν εἰς σωματεῖα ἀνηκόντων. Βεβαίως ἡ ἀκρατος ζυθοποσία, ἡ ξιφομαχία καὶ ἡ ξιφομαχία, αἱ συνεντεύξεις καὶ αἱ διασκέψεις περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ σωματείου ἀποροφῶσιν ὥρας ἱκανὰς ἐκ τῶν πρὸς μελέτην προωρισμένων, ἀλλ' ἀπέναντι τῶν ἀτοπημάτων αὐτῶν εἰς ἃ καὶ πᾶς μὴ ἐν σωματείῳ καταταγμένος φοιτητῆς δύναται νὰ ὑποπέσῃ ματαίως δαπανῶν καὶ ἀφ' ἃ μὴ δεῖ τὸν χρόνον αὐτοῦ, ὃ ἐν τῷ σωματείῳ βίος παρέχει πλεῖστα πλεονεκτήματα ἐπισκιάζοντα τὰ ἐνδεχόμενα μειονεκτήματα αὐτοῦ. Ὁ νέος ὁ εἰς σωματεῖόν τι κατατασσόμενος εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν διηνεκῆ ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν προϊσταμένων αὐτοῦ, ἐθίζεται εἰς αὐστηρὰν πειθαρχίαν, διδάσκειται ν' ἀποφεύγῃ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ προσκρῆται εἰς τὴν τιμὴν αὐτοῦ ἢ τὴν ὑπόληψιν τῶν συναδέλφων του μεθ' ὧν ἐν ἀλληλεγγύῃ συμβιοῖ, ἀποτρέπεται ἀπὸ πάσης πράξεως ἀντικειμένης εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, καὶ τέλος ἀποβάλλει πᾶν αἰσθημα ἐγωισμοῦ ὀφείλων, ὅπως πάντες οἱ συναιτέροι ὑπὲρ αὐτοῦ, οὕτω καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῶν συναδέλφων του μετὰ παρηρησίας καὶ σταθερότητος νὰ ἐνεργῆ καὶ εἰς πᾶσαν νὰ ὑποβάλληται θυσίαν. Πάντα ταῦτα συντελοῦσιν ὅπως διαπλάσῃ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ φρόνημα τῶν νέων καὶ καταστήσωσιν αὐτοὺς πολίτας χρηστοὺς καὶ χρησίμους εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τῆς πολιτείας.

Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς πεντακοσιετηρίδος προσεκλήθησαν ὅπως συμμετάσχωσιν αὐτῶν ἅπαντα τὰ παλαιὰ μέλη τῶν σωματείων (die alten Herren) καὶ προθύμως προσῆλθον. Τὸ κεκυφὸς ἦδη ὑπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων σῶμα, ἢ πολιὰ αὐτῶν κόμη, τὰ ὑψηλὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀξιώματα, δὲν παρεκάλωσαν αὐτοὺς ὅπως μετὰ φαιδρότητος καὶ ἀγαλλιάσεως ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν νεανικῶν χρόνων φέρωσι τὸ πηλίκιον καὶ τὰς ταινίας τοῦ σωματείου εἰς ὃ ἀνήκον, ὅπως ἐν ἀφελείᾳ καὶ ζωηρότητι συνευθυμῶσι μετὰ τῶν νεαρῶν συνεταίρων τοῦ σωματείου. Ἡ τοιαύτη ἀντίθεσις τῶν ἡλικιῶν, ἡ ἐναρμονίως συνδυάζουσα τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ μέλλον, ἡ ἐκδηλοῦσα τὸν βαθὺν καὶ ἀμέριστον τεθασμὸν τῶν νεωτέρων πρὸς τοὺς γέροντας, τὴν προσδοκίαν καὶ ἐδραίαν πεποίθησιν τῶν γέροντων πρὸς τοὺς νέους, ἦν ἐκ τῶν ὠραιοτέρων θεαμάτων τῶν ἐορτῶν.

Ἐν Ἐιδελβέργῃ ὑφίστανται νῦν ἔτι πέντε σωματεῖα, τὸ τῶν Σουηθῶν, τῶν Βεστροφῶν, τῶν Σαξοβοροῦσων, τῶν Βανδῆλων καὶ τῶν

Ῥηνείων, τρεῖς δὲ συνεταιρισμοὶ φοιτητῶν, ἡ Ἀλλεμάνια, ἡ Φραγκονία καὶ ἡ Τευτονία καὶ πολυάριθμοι ἄλλοι σύλλογοι.

Κατ' ἔτος ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν σωματείων, ὑπὸ τῶν ἐνώσεων, τῶν συλλόγων καὶ τῶν λοιπῶν φοιτητῶν τῶν μὴ συμπεριλαμβανομένων ἐν αὐτοῖς ἐπιτροπὴ ὀκταμελῆς, ἣτις ἐκπροσωπεῖ τὸν σύλλογον τῶν φοιτητῶν, συγκοινωνεῖ μετὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν καὶ κανονίζει τὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν φοιτητῶν εἰς τὰς ἑορτάς, καὶ ἄλλας πανηγύρεις. Τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τῆς τοιαύτης ἐπιτροπῆς ὡς καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τῶν φοιτητῶν ρυθμίζονται ἐπὶ τῆ βάσει ἐγκεκριμένου καταστατικοῦ.

Ἐκτὸς τῶν ἀρχαίων μελῶν τῶν σωματείων καὶ συλλόγων παρίσταντο κατὰ τὴν πανηγυρικὴν εὐωχίαν ὁ Μέγας Δούξ, οἱ Ὑπουργοί, αἱ δημοτικαὶ ἀρχαί, οἱ καθηγηταί, καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν πανεπιστημίων καὶ ἀκαδημιῶν. Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τῆς εὐωχίας ἀπετέλουν αἱ διάφοροι προπόσεις, αἵτινες ἀλληλοδιαδόχως ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Δουκός, ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῆς ἐπιτροπῆς τῶν φοιτητῶν, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ διαφόρων ἄλλων. Σπονδαὶ δὲ ἄφθονοι ἐκ ζύθου ἐγένοντο παιανίζουσας τῆς μουσικῆς ἐκλεκτὰ τεμάχια μέχρι βαθείας νυκτός.

Φωταγώγησις τοῦ ἀρχαίου ἀνακτόρου τῶν Ἐκλεκτόρων.

Τὸ ἀρχαῖον τῶν Ἐκλεκτόρων τοῦ Παλατινάτου ἀνάκτορον ἀφοῦ ὑπὸ τῶν Γάλλων καταστράφη ἀποτελεῖ τὸ καλλιτεχνικώτερον ἀρχαιολογικὸν μνημεῖον τῆς Μεσαιωνικῆς τέχνης ἐν Γερμανίᾳ, συγχρόνως δὲ χρησιμεύει ὡς ἐμφανῆς διαμαρτύρησις τῶν Γερμανῶν κατὰ τῶν προσαπτομένων αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Γάλλων μομφῶν διὰ τὰς καταστροφὰς ἃς ὑπέστησαν ἐπὶ τοῦ τελευταίου Γαλλογερμανικοῦ πολέμου. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ὁ ἰσολογισμὸς μεταξύ τῶν δύο ἰσθῶν ὀριστικῶς ἐκανονίσθη, ἢ ἂν ὑπάρχη ὑπόλοιπον εἰς χρέωσιν τοῦ ἑτέρου ἐξ αὐτῶν. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὰ ἐρείπια τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου ἀνακτόρου καὶ ὡς ἐκ τῆς καλλιτεχνικῆς διακοσμῆσεως αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τῆς μαγευτικῆς θέσεως εἰς ἣν κεῖται διεγείρουσιν αἴσθημα λύπης εἰς τὸν θεατὴν διὰ τὴν καταστροφὴν τοιοῦτου μνημείου, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ ἡ ἀπαραίτητος ἀνάγκη πρὸς ἐπιδίωξιν στρατηγικοῦ τινὸς σκοποῦ.

Τὸν ἐπίλογον τῶν ἑορτῶν ἀπετέλεσεν ἡ φωταγώγησις τοῦ ἀνακτόρου τούτου τὴν ἑσπέραν τῆς 7 Αὐγούστου, ὑστάτης τῶν ἑορτῶν ἡμέρας. Διὰ βεγγαλικῶν πυρῶν καταλλήλως διατεθειμένων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν τοίχων καὶ ὑπ' αὐτῶν φωτιζόμενον διέλαμπεν ἐν μέσφ τοῦ σκιεροῦ

φυλλώματος τοῦ περιβάλλοντος δάσους ἐν ὄλῃ τῇ καλλιτεχνικῇ αὐτοῦ κομψότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἀνάκτορον. Τὸ δὲ θέαμα τῆς ἐξαισίου ταύτης εἰκόνας συνεπλήρου ἡ ἀπόψις τῶν πεφωτισμένων ὄχθων τοῦ Νέκαρος καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐπὶ τῶν ρευμάτων αὐτοῦ ἡρέμα φερομένων ἀκατίων διὰ λυχνιῶν ποικίλων χρωμάτων περικοσμουμένων, ἐκ τῶν ὁποίων εὐμολπα ἀντήχουν ἄσματα κατακηλοῦντα τὰς ἀκοάς.

Τοιουτοτρόπως ἐν φαιδρότητι καὶ εὐθυμίᾳ ἔληξεν αἱ ἀλληλοδιαδόχοι ἑορταὶ τῆς πεντακοσιετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ βραχὺς οὗτος ἐπίλογος πέντε ὀλοκλήρων αἰώνων, ὁ ὀλιγοήμερος σταθμὸς μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ ἀνθρωπότης αἰεὶ ἐπὶ τὰ πρόσω φερομένη εἰς τὴν ἀκανθώδη καὶ δύσβατον τῆς προσόδου ὁδὸν αἰσθάνεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἀνάγκην ὅπως ἐπισκοπήσῃ τὸ παρελθόν, ὅπως διαθλέψῃ εἰς τὸν ὄριζοντα τοῦ μέλλοντος ὅστις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς διανοίγεται. Ἐκ τοῦ παρελθόντος ἀρύεται τὰ λυσιτελέστατα διὰ τὸ μέλλον διδάγματα, τὴν δύναμιν καὶ ἐπιμονὴν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς πορείας αὐτῆς, καὶ ὀρεῖται ἀκριβέστερον τὸ σημεῖον εἰς ὃ πρέπει ν' ἀτενίσῃ. Ἡ ἀνάγκη αὕτη οὐ μόνον εἰς τὸν ἀνθρώπον κατ' ἴδιαν ἐκδηλοῦται, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπαντας τοὺς κοινωνικοὺς ὀργανισμοὺς, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ἐν συμπράξει μετ' ἄλλων τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ προορισμοῦ καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς εὐημερίας αὐτοῦ ἐπιδιώκει; εἰς τὰ σωματεῖα, τοὺς συλλόγους, τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ εκπαιδευτικὰ ἰδρύματα καὶ εἰς τοὺς παραπλησίους συνεταιρισμοὺς.

Λίαν προσεχῶς τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον συμπληροῖ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ, καὶ παρασκευάζεται νὰ πανηγυρίσῃ τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ βίου. Ἡ ἑορτὴ αὕτη βεβαίως ἔσται ἡ ἀφορμὴ ὅπως ἐκτυλιχθῇ ἡ εἰκὼν τοῦ παρελθόντος καὶ γείνη ἡ κρίσις περὶ αὐτοῦ καὶ ἡ πρόγνωσις περὶ τοῦ μέλλοντος. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἐνομίσαμεν χρήσιμον τὴν δημοσίευσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἐιδελβέργης, ὅπως ὁ ἀναγνώστης καθοδηγηθῇ ἀσφαλέστερον εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, γινώσκων τὰ ἀλλαχού συμβάντα, τὰς διαφόρους περιπετείας δι' ὧν διῆλθε τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Γερμανίᾳ Πανεπιστημίων, τὰς φάσεις ἃς ἔλαβεν ἐν αὐτῷ ἡ διδασκαλία, τοὺς ἀλληλοδιαδόχους σκοποὺς οὓς ἐπεδίωξε, καὶ

μετά πόσας εκατονταετηρίδας από τῆς ιδρύσεως αὐτοῦ καὶ ὁποίας περιπετειᾶς ἀφίκετο τέλος εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀκμῆς, καθ' ἣ ἠδυνήθη νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν καθόλου ἐπιστήμην καὶ διὰ τῆς συμβολῆς αὐτοῦ εἰς τὴν πρόοδον αὐτῆς νὰ συντελέσῃ. Ἴσως ὁ ἀναγνώστης εὖρη σημεῖα τινὰ συμπίπτοντα εἰς ἀμφοτέρω τὰ ιδρύματα ταῦτα. Οἱ ἰδρυταὶ ἀμφοτέρων, κοινὴν ἔχουσι τὴν καταγωγὴν ἔλκοντες τὸ γένος ἐκ τοῦ αὐτοῦ Βαυαρικοῦ οἴκου τῶν Οὐτελσβαχιδῶν. Ὅπως ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τῆς συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἐιδελβέργης ὑπῆρξεν ἵνα χρησιμεύῃ ὡς ὑψηλὴ σκοπιὰ τῆς θρησκείας, οὕτω καὶ τὸ ἡμέτερον Πανεπιστήμιον ἰδρύθη ὅπως ἡ ἠκρόπολις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Μὴ ἄρα γε δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου; Δὲν κατηχήθησαν ἐν αὐτῷ αἱ λεγεῶνες τῶν διδασκάλων, τῶν ἰατρῶν, τῶν θεολόγων οἵτινες διεσπάρησαν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἀνατολήν, ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ἀναζωπύρῃσιν τοῦ ἔθνικοῦ φρονήματος ἐργαζόμενοι; Ἄν πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ὑλόκληρος πεντηκονταετηρίς κατηναλώθη τὸ ἔργον δὲν εἶνε ἀνάξιον λόγου.

Καὶ ἐν τῷ διοργανισμῷ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἀνευρίσκωμεν ἀναγεγραμμένας τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῶν διοργανιστικῶν νόμων τῶν Γερμανικῶν Πανεπιστημίων, τῆς ἐλευθερίας τῆς διδασκαλίας, καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀκροάσεως, αἵτινες τοσοῦτον τελεσφόρως ἐπέδρασαν εἰς τὴν πρόοδον τῶν Γερμανικῶν Πανεπιστημίων οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰς τὰ αὐτὰ θέλουσι φέρει αἴσια ἀποτελέσματα ὅταν ἀρθῶσι τὰ κωλύματα τῆς τελείας καὶ ἀκριβοῦς αὐτῶν ἐφαρμογῆς, ὅταν πεισθῶμεν ὅτι ἀντὶ νὰ ἐπιδιώκωμεν τὴν ἄσκοπον τροποποίησιν τῶν κειμένων νόμων ἀποφασίσωμεν νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν ἐπισταμένην μελέτην καὶ κατανόησιν αὐτῶν, καὶ τὴν πλήρη καὶ αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν ἐπιζητήσωμεν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη παρέχει τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον κατὰ τὴν προσεχῆ πεντηκονταετηρίδα οὐ μόνον ἐν τῷ ἔθνικῷ ἀγῶνι ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ σταδιοδρομίᾳ ὑπέροχον θέλει καταλάβει θέσιν.

K. N. ΚΩΣΤΗΣ.

Ὁ πολυύμνητος Ὀδυσσεὺς εἶχεν ἀσθενῆ χαρκτηῖρα, δὲν ἦτο ἥρωρ. Ὁ ἀληθὴς ἥρωρ δὲν διατάσσει νὰ τὸν προσδέσωσιν ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ἀλλ' ἀνθίσταται κατὰ τῶν Σειρήνων ἐξ ἰδίας δυνάμεως.

Ο ΧΑΛΚΕΥΣ

Ὁ Γάλλος Θεόδωρος Μπανβίλ, ὁ ἀριστοτέλης καὶ γνωστὸς τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Ἑστίας ποιητὴς τοῦ «Μήλου» καὶ τῆς «Συζύγου τοῦ Σωκράτους», ἐξέδoto ἐπ' ἐσχάτων νεώτατον ἀλληγορικὸν ποίημα τὸν *Χαλκέα*, ἐμπνευσμένον, ὡς τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Μυθολογίας.

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ἐν συνόψει ὡς ἐξῆς:

Ἡ Ἀφροδίτη ἀναδύεται τῆς θαλάσσης, καὶ χωρεῖ πρὸς τὸν Ὀλυμπον. Ὁ Ζεὺς, βλέπων αὐτὴν τοσοῦτον ὠραίαν, δὲν θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν χορείαν τῶν θεῶν παρθένας, καὶ παραινεῖ αὐτὴν νὰ ἐκλέξῃ συζυγον. Καὶ παρελαύνουσι πρὸ ταύτης μνηστῆρες ἅπαντες οἱ Ὀλύμπιοι, ἐκλιπαροῦντες τὴν προτίμησιν αὐτῆς.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Ζεὺς λησιμονῶν τὴν Ἡραν, ἀνάσω θεῶν καὶ θνητῶν διὰ τοῦ κεραυνοῦ, ὃν μοὶ ἐσφυρηλάτησεν ὁ κλυτοτέχνης Ἡφαιστος.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Ποσειδῶν, ἐξεγείρω τὰ κύματα διὰ τῆς τριαίνης, ἣν ἐσφυρηλάτησεν ὁ κλυτοτέχνης Ἡφαιστος.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Ἄρης, δαμάζω τοὺς ἐχθρούς μου διὰ τῆς λόγχης, ἣν ἐσφυρηλάτησεν ὁ κλυτοτέχνης Ἡφαιστος.

— Ἐγὼ, λέγει ὁ Ἀπόλλων, καταθέλω τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς λύρας, ἣν ἐσφυρηλάτησεν ὁ κλυτοτέχνης Ἡφαιστος.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν, ἀποκρίνεται ἡ Ἀφροδίτη, ὁ μακάριος οὗτος θεός, εἰς ὃν ὀφείλετε πάντες τὴν δύναμιν;

Καὶ προβαίνει χωλαίων ὁ Ἡφαιστος, ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ ὄμμαθὸν περιδεραιῶν, δακτυλίων καὶ διαδημάτων, ἅτινα ἐχρυσηλάτησεν ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος αὐτοῦ διὰ τὴν Ἀφρογένειαν, κινηθεὶς εἰς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἐρωτος. Αἱ χάριτες περιβάλλουσι τὰ κοσμήματα ταῦτα τὴν θεάν, ἥτις, πρὸ τῶν λοιπῶν ἀθανάτων, πίπτει οἰομένη μαγευθεῖσα, εἰς τὰς δασείας ἀγκάλας τοῦ Χαλκέως.

II.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ γῆ εἶνε μέγα θέατρον, ἐφ' οὗ ἡ αὐτὴ τραγωδία ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ διαφόρους τίτλους.

Ἐχετε μὲ τὸ μέρος σας τὴν δικαιοσύνην, διότι ἀποτελεῖ στρατὸν καλόν, ὅστις ἐπὶ τέλους θὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον, οὐδὲν δὲ φοβεῖται.

Ἡ κολακεία εἶνε ἡ δύναμις τῶν μικρῶν.